

[Rahbæk Møller]

diskutere industripolitikken, og hvad der skulle ske de næste ti år med den. Det, jeg egentlig fik ud af det, var, at ministeren opfattede det som en gene, at oppositionen bakker ham op. Man skulle tro, han sad og strålede som en sol, men åbenbart er det besværligt for ham, for det var baggrunden for, at han kastede sig ud i sit forsvar for regeringens almindelige økonomiske politik.

Den debat vil jeg ikke gøre lang, men vil dog lige notere følgende: i den tid, regeringen har siddet, er handelstallene – jeg taler ikke om betalingsbalancen, men om handelsbalancen – blevet dårligere og dårligere hvert eneste år. At det har sammenhæng med erhvervspolitikken, forstår hr. Flemming Hansen åbenbart ikke, men det har altså ret stor betydning.

Derfor synes jeg da, det er godt, at regeringen nu besinder sig og kommer med et forslag til en selektiv, dynamisk og målrettet erhvervspolitik, og det har vi støttet. Jeg vil gerne understrege, at den definition på selektivitet, som industriministeren bruger, også er vores. Så der er meget stor opbakning. Vi har kritiseret, at det økonomiske omfang er for beskedent. Vi har sagt, at vi gerne ville have en kommunal dimension i det. Vi har ønsket andre ting; vi har navnlig ønsket, at man i højere grad brugte miljøpolitikken som murbrækker og i det hele taget drog miljøpolitik langt mere offensivt ind i den egentlige erhvervspolitik. Det er for så vidt alt sammen ønsker om at udvide det, regeringen foreslår. Men vi har rent faktisk støttet stort set hvert eneste forslag, som ministeren har fremlagt i dag. Derfor forstår jeg ikke denne surhed. Er det for ligesom at dække sig ind til højre, eller hvad er baggrunden for det?

Ministeren var også inde på, at det, vi åbenbart savner, er nogle systemgennembrydende reformer, og det vil jeg gerne demontere med det samme. Vi har overhovedet ikke i dag talt om systemgennembrydende reformer. Den eneste systemgennembrydende reform, vi gerne ville have, var en ØD-reform med tilhørende arbejdspladsdemokrati, så vi kunne få en helt anden demokratisering af både ejendomsretten og ledelsesstrukturen i virksomhederne. Det ved vi godt ministeren ikke foreslår, så det har jeg ikke taget frem. Men det er den eneste systemgennembrydende reform, vi gerne ville have.

I øvrigt stillede jeg nogle spørgsmål, som ministeren ikke fik lejlighed til at besvare, fordi han brugte al tiden på mere generelle betragtninger, og jeg vil derfor gentage i hvert fald to af dem.

Jeg vil gerne have en forklaring på, hvorfor udviklingsfonden ikke er med i den almindelige reform af erhvervsfremmeordningerne. Og hvad angår skibsprojekter, vil jeg gerne vide, om der ligger andet i talen om et lille skib, end at det er nemmere og billigere at bygge et lille skib end et stort. Får det projekt en sådan udformning, at vi også kan få erfaringer, der kan bruges på de større værfter?

Larsen-Ledet (RV):

Industriministeren siger, at regeringen har gennemført en fornuftig generel økonomisk politik. Det er jeg da ikke uenig i, men det har altså ikke været nok, for vi har stadig væk et betydeligt underskud på vores betalingsbalance. Men det er helt klart værdifuldt, at regeringen har haft evne til at sørge for, at vi kunne få en anden og bedre økonomisk politik – en skrapere økonomisk politik. Men vort parti har et vist ansvar, vi er da ikke rendt fra det ansvar. Vi har også været med til at bære nogle af de byrder, der følger af de indgreb, som har været nødvendige. Hvis ikke vi kan spare os ud af vores betalingsbalanceunderskud, må vi altså producere os ud af det dilemma, vi er i. Det kan vi ikke snakke os fra, hvad enten man er industriminister eller man er radikalt folketingsmedlem. Vi kan ikke snakke os fra, at vores betalingsbalance fortsat udgør et dilemma. Vi kommer heller ikke uden om, at erhvervslivet i alle dets forskellige fraktioner er navlestrengen for et sundt og trygt samfund. Hvis det går erhvervslivet ilde, afdæmpes dermed også mulighederne for at gøre de ting, vi gerne vil gøre på andre områder.

Her kan staten altså alligevel medvirke – og dér forstår jeg ikke helt industriministerens synspunkter – til forskning, til udviklingsarbejde, til uddannelse og med særlig støtte til nye og svage områder. Det må være en samfundsopgave. Det er penge, som i stor udstrækning kommer tilbage, og det er socialliberal politik. Det Radikale Venstre ønsker ikke at skabe et offentligt sikkerhedsnet under virksomhederne, for det vil betyde